

Arrest

nr. 141 198 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 november 2012 het Rijk binnen en diende op 6 november 2012 een asielaanvraag in. Op 5 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op X geboren in Dehradun (India). U bent een boeddhist van de gelug orde en bent van Tibetaanse origine. U woonde in Rajpur. U ging naar school tot de zevende klas in de Central School for Tibetans (CST) Herberpur in Dheradun. Uw familie kon uw studies niet langer bekostigen, waardoor u moest gaan werken. U werkte van 1997 tot 2001 als afwasser en groentesnijder in een Indiaas restaurant in Dehradun. In dit restaurant werkten alleen Indiërs. Ze scholden u uit. Ergens in 1999 kon u het niet meer verdragen en zei u iets terug. Hierop

begonnen de Indiase werknemers u te slaan. U werd gedurende een week gehospitaliseerd. Bovendien kreeg u uw salaris steeds te laat. U besloot niet meer terug te keren naar het restaurant. Van 2001 tot 2003 verkocht u cosmetica op een zakenmarkt in Dehradun. In 2003 werden de Tibetaanse kramen op deze markt, waaronder ook het uwe, vernield door de Indiase autoriteiten. Ze zeiden dat ze de weg wilden verbreden en dat jullie nieuwe kramen zouden krijgen. Deze nieuwe kramen kwamen er echter nooit. Nadien hebt u gedurende een jaar een restaurant gerund met een vriend. De politie kwam eten in jullie restaurant en nam er sigaretten zonder voor deze zaken te betalen. Als jullie hier iets van zeiden dreigden ze met valse beschuldigingen. Aangezien u op deze manier geen winst kon halen uit deze zaak, besloot u het restaurant te sluiten. Vanaf 2005 verkreeg uw familie van de Tibetaanse overheid een woning in de Tsering Dhonden settlement in Dehradun. U ging vanaf 2005 vrijwillig bij het Tibetaanse leger hetwelk onderdeel is van het Indiase leger en verbleef toen in het militaire kamp van het 22ste Establishment, 7de vikas regiment (special frontier force – SFF). Daar werd u als Tibetaan gediscrimineerd. U werkte er als knecht voor een Indiase officier en diende er ondergoed te wassen etc. Bovendien plaagde de officier u steeds. Hij betastte u ook. Nadat u hier melding van maakte bij een hogere officier, nam hij wraak door u nog meer te plagen. Zo liet hij u rond 2008 à 2009 in uw ondergoed door de sneeuw kruipen omdat u een uur te laat kwam. Toen hij midden 2011 dreigde u naar een gevaarlijke post te sturen, besloot u dat u uit het leger zou vertrekken. U ging dan gedurende een week naar Delhi. U verbleef nadien terug in de Tsering Dhonden settlement te Dheradun. Hoewel u geboren bent in India, kreeg u het Indiaas staatsburgerschap niet. U moest jaarlijks uw RC laten vernieuwen en moest hiervoor steeds geld betalen. Als u zich buiten Dehradun wilde verplaatsen, moest u een stempel halen, waarvoor u tevens moest betalen. U besloot India te verlaten en deed dit op 5 november 2012. U kwam in België aan op 6 november 2012 en vroeg hier asiel aan op diezelfde dag. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw 'Registration Certificate for Tibetans' (RC), uw green book en een attest van het Bureau van Tibet in België. Tevens legt u kopieën voor van foto's van in het leger en enkele foto's van uw vernielde cosmeticawinkel.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw 'Registration Certificate for Tibetans' (RC), uw green book en het attest van het Bureau van Tibet in België) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tsering Chonden, geboren op 12 augustus 1982 te Dheradun (India). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS p.2, 4-5, 9-10) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent. U bent in India geboren en hebt nooit in de Volksrepubliek China (VRC) verbleven, maar uw ouders zijn daar wel geboren (CGVS p.4). U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u actief was bij het Tibetaanse leger in India en dus een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC) (CGVS p.7-10).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 5 november 2012. Uw eerste levensjaren woonde u in Rajpur. U ging naar school tot de zevende klas in de Central School for Tibetans (CST) Herberpur in Dheradun. U werkte van 1997 tot 2001 in een Indiaas restaurant in Dehradun. Van 2001 tot 2003 verkocht u cosmetica op een zakenmarkt in Dehradun. Nadien hebt u gedurende een jaar een restaurant gerund met een vriend. U ging vanaf 2005 vrijwillig bij het Tibetaanse leger hetwelk onderdeel is van het Indiase leger en verbleef toen in het militaire kamp van het 22ste Establishment, 7de vikas regiment (special frontier force – SFF) tot midden 2011. Nadien verbleef u gedurende een week in Delhi, waarna u zich vestigde in de Tsering Dhonden settlement in Dehradun in het huis dat door de Tibetaanse overheid aan uw familie werd geschonken (CGVS p.2-4, 7).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het

beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u als reden voor uw vlucht aanhaalt dat u niet dezelfde basisrechten genoot als Indiërs omdat u de Indiase nationaliteit niet hebt (CGVS p.14). Het loutere feit dat u niet de Indiase nationaliteit hebt en hierdoor niet dezelfde rechten hebt als Indiërs, vormt geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vormt. Bovendien moet er op worden gewezen dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfstatuut had, geformaliseerd in een RC.

U beweert weliswaar dat u steeds geld had betaald om uw RC te laten verlengen. Hierover dient echter te worden gesteld dat dit onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen zijn om gewag te maken van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer daar u wel degelijk telkens uw verlenging kreeg (CGVS p.10, 14, 21). In het algemeen werden Tibetanen regelmatig gecontroleerd door de politie. Dit overkwam u zelf twee à drie keer. U moest dan uw RC tonen. Tibetanen die niet in het bezit waren van een RC moesten dan geld betalen. U haalt tevens aan dat u telkens u buiten Dheradun ging, u een stempel moest halen. U deed dit echter nooit, omdat u anders veel geld zou moeten betalen (CGVS p.14, 21). Ook deze zaken, meer bepaald deze formaliteiten die zijn verbonden aan de RC, zijn onvoldoende zwaarwichtige om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uw vrees dat u in de gevangenis zou kunnen belanden omwille van het feit dat uw RC is vervallen en dat u met een vals paspoort uit India reisde, houdt tevens geen stand (CGVS p.22). Dit is een blote bewering die u niet kunt staven. Vooreerst blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat het ook voor personen die een periode in het buitenland verbleven mogelijk is hun verblijfsrecht terug op te nemen en opnieuw een RC te verkrijgen. Voorts blijkt dat u slechts van horen zeggen hebt dat u omwille van hogervermelde redenen een gevangenisstraf riskeert. U blijft daarenboven zeer vaag over hoe u dit te weten kwam. Gevraagd van wie u dit hebt vernomen, kunt u slechts aangeven dat mensen hierover praatten. Nogmaals gevraagd via welke mensen u hierover te weten kwam, antwoordde u dat u dit gehoord hebt via mensen uit uw settlement. Hoe zij dit te weten kwamen, weet u niet. Bovendien hebt u hier niet naar geïnformeerd. Daarenboven kunt u niet zeggen voor hoelang u zou worden opgesloten als u omwille van die reden zou worden gearresteerd, u weet zelfs niet of hierover iets vermeld staat in de Indiase wetgeving. Bovendien hebt u hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.22-23). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees hieromtrent. U kunt eveneens geen voorbeelden geven van personen die daadwerkelijk omwille van die reden zouden zijn opgesloten in de gevangenis.

Dat u omwille van uw financiële toestand niet in staat was om verder te studeren valt niet onder te brengen in de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, noch kan dit worden ondergebracht in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS p.14).

Wat betreft de andere problemen die u aanhaalt, kan telkens worden gezegd dat ze niet actueel van aard zijn. U ondervond geen problemen meer met de Indiërs die u geslagen hadden in 1999 nadat u stopte met in dat restaurant te werken. Wat betreft uw winkelkraam dat vernield werd door de Indiase autoriteiten om plaats te maken voor een wegverbreding, kan worden opgemerkt dat u zelf nooit meer bent gaan vragen naar de nieuwe winkelveorzieningen die ze zouden treffen. U besliste gewoon elders te gaan werken (CGVS p.20-21). Ook met de politieagenten die niet wilden betalen in uw eigen restaurant, had u geen problemen meer sinds u met de uitbating van die zaak stopte (CGVS p.19-20). Sinds u uit het leger bent gestapt, hebt u geen problemen meer ondervonden in dit verband (CGVS p.18). U bent midden 2011 uit het leger vertrokken. Toen u van daaruit naar Delhi kwam werd uw RC door de politie gecontroleerd. Er ontbrak een stempel in uw RC waardoor u geld moest betalen. Nadien is er niets meer gebeurd. U bleef nog gedurende ongeveer anderhalf jaar in India, zonder verder

problemen te ondervinden (CGVS p.21-22). Toen u eind 2011 besliste uit India te vertrekken was er niets specifiek meer gebeurd wat ertoe leidde dat u besliste India te verlaten. U had simpelweg het gevoel dat u uw leven zou verspillen als u in India zou blijven. De eerdere incidenten die u aanhaalde kunnen dus niet beschouwd worden als dringende en ernstige redenen die u ertoe noopten India te verlaten (CGVS p.23).

Bijkomend moet worden vastgesteld dat u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), zelfs niet hebt vermeld dat u ooit bij het leger tewerkgesteld was (zie vragenlijst CGVS). Dit relativeert de ernst van de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid sterk. U haalde aan het begin van uw gehoor bij het CGVS weliswaar aan dat u niet in staat was alles te vertellen bij de DVZ. Nochtans zou u er toen wel in geslaagd zijn de hoofdredenen aan te halen waarom u naar België kwam (CGVS p.1). Als verklaring waarom u hierover niets vermeldde, geeft u aan dat u na uw training had moeten zweren er nooit over te spreken. Bovendien zou u zelfs niet aan uw familie hebben verteld wat u overkwam in het leger (CGVS p.18). U zou veel problemen hebben gehad in het leger en daarom beslist hebben er bij het CGVS wel over te spreken (CGVS p.10). Dat u bij de DVZ zelfs nog niet had vermeld bij het leger te hebben gewerkt kan door deze uitleg echter niet worden verklaard. U geeft ook zelf toe dat u hiervan inderdaad reeds van bij het begin melding had moeten maken (CGVS p.10).

Behalve dat u een keer bij een hogere officier melding maakte van uw problemen met uw overste, kaartte u nooit een van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aan bij de Indiase autoriteiten, noch bij eender welke Tibetaanse organisatie wat er nogmaals allerminst op wijst dat deze problemen dermate ernstig kunnen worden beschouwd dat er in uw hoofde in India sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS p.15-16, 18-21).

Daarenboven kan worden aangehaald dat uw ouders momenteel nog steeds op hetzelfde adres in de settlement wonen waar u ook woonde. Behalve het feit dat uw vader ziek is, vermeldt u geen andere problemen die ze daar zouden ondervinden (CGVS p.5). Ook uw vriendin woont nog steeds in die settlement. Ook met haar gaat alles goed (CGVS p.6). U geeft met andere woorden geen aanwijzingen dat u of zij momenteel geïsoleerd zouden worden.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u in India een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet hebt voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort. U weet niet onder welke naam u reisde. Noch weet u met wat voor soort visum u reisde. U beweert weliswaar ten tijde van uw reis op de hoogte gebracht te zijn van deze zaken door de smokkelaar, maar u zich deze niet meer te herinneren. Dit is een blote bewering die u niet hard kunt

maken (CGVS p.12). In elk geval legt u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg (CGVS p.24).

Bovendien kunt u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Europa zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 850.000 INR (omgerekend ongeveer 10.500 euro) terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS p.24). Het loutere feit dat u nooit gedacht had uw land te verlaten en daarom geen IC had aangevraagd, overtuigt immers niet. U bent namelijk wel degelijk uw land uit gereisd en had dus stappen kunnen ondernemen om dit op legale wijze te regelen (CGVS p.11).

Verder moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft over uw reis naar België. U verklaart per vliegtuig naar Europa te zijn gereisd. U kunt echter niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u naar Europa bent gevlogen, noch in welke luchthaven u moest transfereren naar een ander vliegtuig en in welke luchthaven u aankwam. U beweert via Delhi naar Dubai of Qatar te zijn gereisd en dan in een ander moslimland te zijn overgestapt. U landde nadien in een voor u onbekend ander land. Nadien zou u na een treinrit van tweeënhalf uur in Brussel zijn aangekomen (CGVS p.24). Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kunt terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kunt opnemen.

De overige door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier de foto's van in het leger en de foto's van uw vernielde cosmeticawinkel. Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd zijn zowel de problemen die u ondervond in het leger als de problemen die u ondervond met uw cosmeticawinkel, niet actueel van aard. Wat betreft de foto's van uw vernielde cosmeticawinkel kan bijkomend worden opgemerkt dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, hebt u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kunt worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinsegnement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);;
6. UNHCR, "Improving Asylum Procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice" maart 2010;
7. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
8. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
9. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
10. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

11. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
12. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
13. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
14. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
15. "They Say We Should be Grateful" Mass Relhousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
16. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
17. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
18. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
19. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
20. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
21. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
22. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014;
23. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
24. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
25. "Tibet's Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
26. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city", 13 augustus 2013, toegankelijk op 18 maart 2014, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/520a419a4.html>;
27. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
28. Verklaring van de heer Pat Demaret;
29. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
30. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de "Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van het non-refoulement beginsel en art. 3 EVRM; Schending van art. 26 en 27 van de richtlijn 2005/85/EG; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van het gelijkheidsbeginsel; Schending van het beginsel van rechtszekerheid; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de "Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van het beginsel van non-refoulement; Schending van artikel 3 EVRM; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". In een derde middel beroept verzoeker zich op de "Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M."

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens het land van herkomst

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.8. Er bestaat geen betwisting over verzoekers identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase en Tibetaanse documenten. Verzoeker legt een originele RC voor, uitgegeven op 21 april 2007 en jaarlijks verlengd tot 11 september 2013, waaruit blijkt dat hij op 12 augustus 1982 geboren is te Dehradun, India. Hieruit blijkt tevens dat hij voordien ook een RC bezat. Ook het attest van het Bureau van Tibet en het Green Book (vertaling ter gehoor) vermelden dat hij in India geboren is.

2.9. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoeker legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat hij, zijn ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoeker verklaart dat zijn ouders in Tibet zijn geboren, doch er kan niet blijken wanneer zij werden geboren. Verzoeker verklaart niet dat zijn ouders ooit geregistreerd werden in China, noch legt hij enige documenten dienaangaande voor. Verzoeker verklaart dat hijzelf (gehoor p. 2) en zijn ouders (gehoor p. 4) van Tibetaanse nationaliteit zijn, doch de dossierbehandelaar is op dit punt manifest niet

neutraal, neemt geen genoegen met verzoekers antwoord en herkwalificeert dit uit eigen beweging (gehoor p. 2, gehoor p. 5) telkens naar de Chinese nationaliteit.

2.10. Ter terechtzitting verklaarde verzoeker dat zijn ouders in 1959 naar India vertrokken.

2.11. Verzoekers ouders waren geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoeker is geboren buiten China en verklaart niet dat zijn ouders die geregistreerd waren in China en documenten bezaten van de Chinese Volksrepubliek, laat staan dat hij dit aantoonst. Indien *in casu* de commissaris-generaal meent dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft of op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. Dit is niet het geval.

2.12. De commissaris-generaal gaat er aan voorbij dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt zelf de nationaliteit te bepalen van de asielzoeker. De Raad benadrukte meermaals dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoeker te bepalen noch of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.12.1. Uit de COI Focus "China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" blijkt dat *"De onduidelijkheid over de soevereiniteitsstatus van Tibet bestond tijdens de eerste helft van de twintigste eeuw zelfs in zekere mate voor de Chinese autoriteiten ook. Hoewel de diverse opeenvolgende Chinese centrale overheden zich formeel altijd tegen autonomie voor Tibet verzet hebben en Tibet altijd als een onlosmakelijk deel van China beschouwd hebben, was er geen sprake van een de facto Chinees bestuur of van de facto Chinese overheidscontrole in de Tibetaanse regio's. Het gevolg was dat de Tibetaanse machthebbers in Lhasa (de vertegenwoordigers van een soort feodale theocratie met de dalai lama aan het hoofd) gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw de facto grote delen van Tibet als een onafhankelijke staat konden besturen."*

2.12.2. Voorts kan uit de informatie over de volkstelling in China in 1953 niet blijken dat verzoekers voorouders geregistreerd waren bij de Chinese overheid aangezien *"Zo zou de lokale Tibetaanse overheid van de dalai lama in het kader van deze volkstelling laten weten hebben dat er 1 miljoen Tibetanen waren "in Tibet" en 1.7 miljoen Tibetanen "buiten Tibet"."* Ten slotte stelt de Tibet- en Hukou-expert, Fei-Ling Wang *"dat het quasi onmogelijk is na te gaan of de eerste golf van Tibetaanse vluchtelingen al geregistreerd waren onder het Hukou systeem vermits deze gegevens - voor zover ze nog bestaan - in politiearchieven bewaard worden en het dus quasi onmogelijk is om er toegang toe te krijgen".* Dat deze expert hieruit besluit dat de Chinese autoriteiten de Tibetanen, los *"van hun mogelijke niet-registratie, als Chinese staatsburgers beschouwden"*, kan bezwaarlijk verbazen wanneer de Chinese Volksrepubliek Tibet als hun grondgebied beschouwde. Hoe dan ook, zoals uit de COI kan blijken, dateert de instelling van de hukou-registratie van na 1958 zodat het hoe dan ook redelijk is aan te nemen dat deze pas na vele jaren afgerond werd en al zeker in de afgelegen hooggebergten bij de Tibetaanse nomaden waar geen Chinees bestuur of slechts een bestuur in opbouw bestond.

2.12.3. In de COI Focus "China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" wordt voorts gesteld dat het staatsburgerschap van de Tibetanen die naar India gevlucht waren *"op zich, nooit een punt van discussie is geweest"*. Deze conclusie wordt getrokken uit onder meer een soort *"verwelkomingspolitiek"* die omstreeks 1995 werd *"gevoerd voor de Tibetanen die samen met de dalai lama naar India waren uitgeweken en die naar China wilden terugkeren voor familiebezoek of om zich er opnieuw te vestigen (...)"*. Hieruit kan echter niet rechtstreeks afgeleid worden dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Immers, daargelaten dat geen bijzonderheden over deze *"verwelkomingspolitiek"* bekend zijn tenzij ze volgens de aangesproken landenexpert Barnett enkel gold voor de Tibetanen die "berouwvol" waren, is deze politiek intussen uitgedoofd. Waar de COI voorts de Tibet-expert E. Sperling citeert die stelt dat China de Tibetanen in ballingschap officieel beschouwt als "Overseas Chinese Nationals", dan kan uit de toegevoegde informatie evenmin worden gehaald dat verzoekende partij automatisch de Chinese nationaliteit toekomt omdat haar (groot)ouders in Tibetaans

China geboren zouden zijn. Dit klemmt te meer nu de COI toevoegt dat *“de particulariteiten van deze status niet in de nationaliteitswet opgenomen zijn”* en aldus niet kan blijken of dit meer is dan een gelegenheidsdocument om de reislustigen tegemoet te komen.

2.12.4. De beweerde mogelijkheid om op basis van artikel 17 van de Chinese nationaliteitswet via naturalisatie de Chinese nationaliteit te verkrijgen is irrelevant nu verzoekende partij geen dergelijke naturalisatieaanvraag bij de Chinese autoriteiten heeft ingediend. Voorts is artikel 4 van deze nationaliteitswet niet op verzoekende partij van toepassing nu zij niet in China geboren is. De partijen gaan er aan voorbij dat de hoofdzaak niet is of verzoekende partij mogelijk de Chinese naturalisatie kan aanvragen, maar wel of verzoekende partij thans de Chinese nationaliteit bezit. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en in casu evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont, ook ter terechtzitting, niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten. Integendeel, hij verklaart deze nationaliteit niet te hebben en stelt Tibetaan te zijn.

2.13. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC “Refugee”). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de “problematiek en de cumulatieve voorwaarde” van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, worden aldus in casu niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.14. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India toe staande blijven. Verzoekende partij toont geen enkele nationaliteit aan en India is het land waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonst vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.16. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC”. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.17. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoeker verkreeg in 2007 een nieuwe Registration Certificate (RC) die telkens verlengd werd tot in 2013. Hieruit kan blijken dat verzoeker een legaal en continu verlengd verblijfsrecht genoot in India. Verzoeker kon deze nieuwe RC telkens laten verlengen mits betaling (gehoor p. 14, p. 21). Uit het betalen van smeergeld kan geen zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden nu corruptie alle geledingen van de Indische maatschappij treft. Voor zover verzoeker nog beweert dat hij in 2011 betrappt werd omdat hij geen stempel had, stelt de Raad vast dat hij zijn tweede RC altijd op tijd heeft laten verlengen (gehoor p. 22) en minstens tot 2013 is verlengd door toedoen van zijn ouders (CGVS-gehoor p. 10). Verzoekers bewering dat hij in de gevangenis zou belanden indien hij een intussen verlopen RC zou willen verlengen kan geenszins overtuigen nut blijkt dat de verlengen op eenvoudige wijze kan gebeuren en zelfs door familieleden. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.18. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de *"goodwill van de regering"*. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijk praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging. In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker buiten Dheradun is gegaan zonder het aanvragen van een stempel (gehoor p. 21).

2.19. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker kon in India ongemoeid wonen, studeren en werken. De bewering dat verzoeker het Indiase burgerschap niet kan verkrijgen, kan niet gezien worden als een asielrechtelijke vrees, noch heeft verzoeker hiertoe ooit pogingen ondernomen (gehoor p. 2). Verzoeker verklaart dat hij moest stoppen met school omdat zijn familie het schoolgeld niet kon betalen, doch hieruit kan geen persoonsgerichte noch een actuele discriminatie, laat staan een vluchtelingenrechtelijke vervolging blijken; integendeel uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij tot 1997 kon studeren (gehoor p. 7). Evenmin kunnen loutere beledigingen gezien worden als een asielrechtelijke vervolging. Aangaande de vernederingen en ongewenste intimiteiten in het leger, hoe betreurenswaardig ook, stelt de Raad vast dat verzoeker hieromtrent na zijn vertrek uit het leger geen problemen meer heeft ondervonden, noch heeft hij toen klacht ingediend bij de Tibetaanse of Indiase autoriteiten, zodat er geen sprake is van een actuele vervolging, noch een beroep op nationale bescherming. Dat verzoeker dit niet vermeld heeft bij de DVZ, kan geenszins vergoelijkt worden door te stellen dat *"Er kan immers niet uit oog het oog verloren worden dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in een periode waarbij nagenoeg alle Tibetaanse vluchtelingen positief kregen en er geen verdere aandacht werd besteed bij het invullen van de vragen lijsten"* nu van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, quod in casu. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Evenmin kan een voornemen er nooit over te spreken, een schaamtegevoel of slechte raad, verschonen dat verzoeker geen klacht heeft ingediend, laat staan dat de loutere bewering is aangetoond dat *"alle Indiërs trekken namelijk samen"*. Waar verzoeker nog verwijst naar het advies van zijn ouders staat dit haaks op zijn verklaring dat *"heb zelfs mijn familie niets verteld"* (gehoor p. 18). Betreffende de vernieling van de winkels, werd dit gedaan in het kader van een wegverbreding, hetgeen een legitieme doelstelling is, noch heeft verzoeker zich persoonlijk geïnformeerd over de nieuwe

beloofde winkels of is hij naar de Tibetaanse autoriteiten gegaan. Ook bij de tafelschuimerij door de politie heeft verzoeker hen nooit hierop aangesproken, noch is hij naar een hiërarchisch overste of de Tibetaanse overheid gegaan. Evenmin deden zich na de sluiting van het restaurant nog problemen voor met de desbetreffende politieagenten. Dat verzoeker geslagen werd, is betreurenswaardig, doch dit was in 1999 en ook hier heeft verzoeker nagelaten klacht in te dienen of de Tibetaanse autoriteiten in te schakelen, noch heeft hij nadien hieromtrent nog problemen ondervonden. Financiële problemen komen evenmin in aanmerking voor internationale bescherming. Waar verzoeker nog stelt vervolging te vrezen omdat hij met een vals Indisch paspoort gereisd heeft, is dit vooreerst een loutere, niet-geadstrueerde bewering, die zelfs ondermijnd wordt door de vaststelling in de objectieve informatie dat *“Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing”* en die daarenboven, zoals *infra* beoordeeld, niet geloofwaardig is. Waar verzoeker thans nog wijst op het verlies van gronden en huizen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit in casu tot een nood aan bescherming moet leiden. Verzoeker is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.20. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Waar verzoeker nog wijst op de zin *“Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto”*, is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.21. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, vermeldt dat *“Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]”* en *“Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.”* Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

2.22. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan in casu niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoeker een internetbericht *“Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet”* toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Aangaande de geciteerde rechtspraak van de Raad, gaat verzoeker er eveneens aan voorbij dat, en nog daargelaten de vraag of de zaken vergelijkbaar zijn, de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak

reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.23. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermog de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering "Daarnaast worden Tibetanen gediscrimineerd in India en aan ernstige schade blootgesteld.", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boutte bewering die niet vermog de objectieve informatie te weerleggen.

2.24. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.25. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoeker is geboren in India waar hij zijn hele leven heeft gewoond tot hij naar België kwam. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book). Zijn familie heeft zich in India gesetteld, zijn vrouw en ouders verblijven in de settlement. Verzoeker en zijn familieleden hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven.

2.26. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker louter vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India en hij dus een wens had te migreren. Hij heeft zijn familie die legaal in India verblijft. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet kan terugkeren naar India en zijn familie. Verzoeker zou ervoor gekozen hebben illegaal te reizen met een Indisch paspoort (850 000 IR verklaring 35, gehoor p. 11, p. 15), wat hij niet aantoonst en ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen. Het is niet aan de commissaris-generaal om het tegendeel aan te tonen in zoverre dit al mogelijk zou zijn. Verzoekers attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd nu deze niet verzoeker zelf betreffen maar andere Tibetanen. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige Indiase identiteitsdocumenten beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 28 en 29) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker. Voor zover verzoeker volhoudt geen IC te hebben - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuwe reistitel kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker niet aantoonst geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.27. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: "*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon von Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.*" Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf

in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.28. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. Verzoeker is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.30. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK